

spisu ludności wykazuje tylko 181.000, a więc zaledwie 5.000 nadwyżki w porównaniu ze stanem z przed lat 10. Interpolant, stwierdziwszy, że spis przeprowadzali często młodociani funkcjonariusze, nie zdający sobie sprawy z odpowiedzialności poruczonego im zadania, postawił następnie wniosek, żądający nowego spisu ludności.

W sprawie tej udzielił wiceprezydent R o l i e i naczelnik biura statystycznego S a r n i e k i następujących wyjaśnień:

Akcje spisowa w Krakowie zorganizowana ściśle wedle obowiązujących przepisów. Termin spisu był bardzo niefortunny, gdyż przypadły w ten czas ferje uniwersyteckie, uroczystości kościelne i święta żydowskie. Warunkiem dokładnego spisu jest ewidencja domów, mieszkań i ludności. Ewidencji domów władze miejskie dokonały z wielką skrupulatnością. Natomiast ewidencja mieszkań i ludności pozostawała wiele do życzenia z powodu braku meldunków policyjnych. R. Sarnicki sądzi, że liczba ludności cywilnej w Krakowie w każdym razie nie przekroczy 200.000, a od spisu uchyliło się jakie 5—6 tysięcy, więc różnica nie będzie większa. Stąd alarmy pewnych dzienników o 250.000 nie są usprawiedliwione, jak i zarzut niedbalstwa przy przeprowadzaniu spisu, gdyż dołożono wszelkich starań, aby spis wypadł dobrze, a jeśli było wiele niedomagań, to miały one źródło w braku odpowiedniego personelu, lecz mimo urgensów pod adresem rządu i innych czynników, musiano się ograniczać często do uczynów seminarjów i t. d. Można nie rzucić przeprowadzać nowego spisu, gdyż sprzeciwialoby się to istniejącemu rozporządzeniu i pociągłoby za sobą wydatek kilku milionów, zwłaszcza, że spis można jeszcze uzupełnić i skontrolować.

Do dyskusji, w której zabierali głos radcy m. Adelman, Nowak, R. Landau i Keplor, zmodyfikował r. m. Holeksa swój wniosek, poprzestając na skontrolowaniu i uzupełnieniu spisu ludności.

Podwyższenie taryfy dorozkar-skiej i tramwajowej.

Przystąpieniu do porządku dziennego na wniosek r. m. Kosobudzkiego, odczytano dwa pierwsze punkty porządku do dyskusji budżetowej, poczem do dyskusji, w której zabierali głos radcy Rowiński, Klimicki, Adelman i wiceprezydent Wielgus, uchwalono na wniosek sekcji II i III, przedłożyć projekt podwyższenia taryfy dorozkar-skiej o 50—65 procent taniej, niż przed miesiącem. W miarę dalszego wstrzymywania się publiczności od zakupów, tendencja zniżkowa jeszcze się oczywiście wzmacnia. Najoporniej pod tym względem przedstawia się dział handlu spożywczo-kolonjalnego. Choć cena kawy w hurcie spadła w tym samym stosunku, co marka niemiecka z 65 na 16, choć cena cukru obniżyła się o połowę, a cena mąki o 30 procent — ceny kawy, białek, ciastek i t. d. nie zmieniły się. W tej też dziedzinie konieczną będzie energiczna ingerencja władz, zapowiedziana już na ostatniej konferencji rządu z przedstawicielami kupiectwa w Warszawie. Stwierzyć się musi bowiem walka społeczna z wyższością spekulatorów i paszaryzacji, którzy, z pominięciem uczciwego kupiectwa, w czas wojny i po niej, byli paszaryzantami naszego życia gospodarczego, dorabiając się miliardów na swoim nieczym procederze. Walka ta nie będzie jednak zbyt trudna i skończy się zniknięciem tego anormalnego typu kupca-paszarkarza, jaki był d. minującym czynnikiem przez lat tyle, a który ustąpi wkrótce miejsca zdrowemu elementowi handlowemu, kupcowi solidnemu, który przetrwał przesilenia, choćby z ofiarami.

Bo bez tych ofiar się nie obejście i rozumny kupiec musi się pogodzić z ewentualnością sprzedaży towarów nawet ze stratą. Ofiara ta będzie jednak raczej chwilowa, bo wkrótce nastąpią nowe, zdrowe obroty, powstają mu wielokrotnie poniesioną szkodę. Byłoby utyli zbytym optymizmem ominiąć, że tylko od kupiectwa zależy zniżka cen, również bowiem poważny wpływ na ich kształtowanie się wywiera producent, robotnik, oraz pośrednictwo kredytowe, ustalające stopę procentową i warunki kredytu. Bez współdziałania wszystkich tych czynników nie może być też mowy o zwalczaniu drożyzny, którego początek był zrobotniony, a najgroźniejszy jego objawem jest, jak wspomnieliśmy, zarysowująca się już dziś wyraźnie, a przez tyle lat nieistniejąca konkurencja między kupcami, ten nieodczyny warunek normalnego życia handlowego, którego brak tak żywo dawał się odczuwać.

Przedstawiciele sołtew przewlekają prace komisji rozjemczej.

Warszawa, 4 listopada (ETE). Bawi obecnie w Warszawie Jan Klim, podpułkownik sztabu generalnego, przewodniczący polskiej delegacji rozjemczej na wschodzie. Przyjazd podpułkownika Klima stoi w związku z zawieszeniem udziału polskiej delegacji w zjazdach mieszanej komisji rozjemczej polsko-rosyjskiej. Komisja rozjemcza została ustanowiona celem regulowania i niedopuszczania do bardzo częstych pogwałceń praw ludności w pasie granicznym. Pomimo usilnych nalegań ze strony polskiej, coły szereg spraw pierwszorzędną wagi nie został załatwiony — wskutek tendencyjnego przewlekania prac ze strony przedstawicieli rządu sołtew. Wobec tego strona polska była zmuszona zawiesić swoje czynności do czasu wyjaśnienia sytuacji ze strony rządu sowieckiego. Rząd polski wysłał w tej sprawie notę do przedstawiciela dyplomatycznego rządu sołtew w Warszawie.

Nota ministra skirmunta.

Warszawa, 5 listopada (Tel. wł.) W związku z pobytom pułkownika Klima w Warszawie, minister Skirmunt przesłał poselstwu sowieckiemu notę, w której zaznacza, że rząd polski ze względu na fakt, iż strona rosyjsko-ukraińsko-białoruska nie załatwiła całego szeregu spraw, wynikłych z zatańców granicznych, zmuszony był zawiesić uchwały, powzięte na zjazdach komisji rozjemczej.

Równocześnie rząd polski prosi o wyjaśnienie, czemu należy przypisać stanowisko pełnomocnej delegacji w komisji rozjemczej oraz o stopowanie władz sowieckich, nie wykonujących postanowień własnych delegacji, oraz żąda, aby rząd rosyjski na zamiar utrzymał dobre stosunki sąsiedztwa na pograniczu polsko-rosyjskim.

Wicemin. dąbski zastępuje ministra skirmunta.

Warszawa, 5 listopada (Tel. wł.) Niektóre dzienniki doniosły wczoraj, że zastępstwo ministra spraw zagranicznych Skirmunta na czas jego nieobecności powierzono dyrektorowi departamentu politycznego w minist. spraw zagranicznych p. A. Zaleskiemu. Jak się dowiadujemy, wiadomość ta jest mylna. Kierownictwo ministerstwa na czas nieobecności p. Skirmunta objął podsekretarz stanu p. Dąbski.

Różne wiadomości polityczne.

PRASA CZEKA WITA MINISTRA SKIRMUNTA bardzo sympatycznie i wyraża życzenie, aby po traktacie ekonomicznym, Czechy i Polska zawarły konwencję militarną, gwarantującą neutralność na wypadek wojny Czech lub Polski z trzecim państwem, i przewidującą wspólne porozumienie przy zawieraniu układów politycznych przez oba państwa.

Szczegóły kongresu komunistycznego we Lwowie.

Lwów, 5 listopada (Tel. wł.) Dotychczasowe dochodzenia ustaliły przebieg rozpraw kongresu bolszewickiego aż do chwili wkrócenia polskiej do gmachu. Kongres rozpoczął się o godz. 10 i pół przed południem. Obrady zajął niejaki Paweł Szczębiński, który podkreślił, że jest to pierwszy kongres komunistyczny we wschodniej Małopolsce. Następnie przemawiała Olga Lewicka, osobista przyjaciółka Trockiego. Wedle zeznań zgodnych wszystkich uczestników, urządzeniem kongresu i łącznikiem między delegatami był aresztowany żyd Izak Spiegel. Aresztowana Olga, z domu Lewicka, jest doktorem medycyny, wdową po dr. Groszynie, adwokacie z Podola. W ostatnim czasie zajmowała się organizowaniem tygodnika komunistycznego »Szwarc robotnicza«, której kilka numerów ukazało się we Lwowie. Wśród aresztowanych znajduje się też jeden sekretarz Beli Kuna, który obecnie urzęduje w Mołdawie.

Zamach na ks. Brandisa.

Katowice, 4 listopada (PAT). We środę wieczorem o godz. 10 rzeźnicy sprawcy dokonali zamachu na ks. Brandisa w Rybniku, rzucając do jego mieszkania bombę. Zamach jest niewątpliwie dziełem bojówek niemieckich. Przed paru dniem daniami komendant Grenzscharzu w Raciborzu wydał rozkaz porwania ks. Brandisa i wywiezienia go automobilem poza Odrę, względnie zamordowania go.

Nowy projekt podziału na okręgi wyborcze.

Do Sejmu wpłynął, dodatkowo do ordynacji wyborczej, projekt rządowy o podziale Rzeczypospolitej na okręgi wyborcze. Projekt ten dzieli Rzeczypospolitą na 68 okręgów i od poprzedniego różni się na korzyść miast, że tworzy także kilka samoistnych okręgów z oddzielnymi większymi miastami. Tak n. p. w Galicji Kraków i Lwów tworzą samodzielne okręgi, gdy wedle poprzedniego projektu połączone były z innymi miastami. N. p. Kraków wybierał miał z Wisliczka i Chrzanowem. Pomimo to nowy ten projekt nie czyni żadnych postulatów wyborów miejskich, przedstawiającym zarówno wyższy cenzus inteligencji, jak większą się potatkowa w zakresie przemysłu i handlu.

Małopolska, wedle tego projektu rządowego, podzielona została na następujące okręgi wyborcze:

30. Kraków powiat, Chrzanów, Olkusz, Miechów.
31. Kraków miasto.
32. Śląsk Cieszyński, Cieszyn, Bielsk.
33. Wadowice, Oświęcim, Biła, Żywiec, Myślenice, Podgórze.
34. Nowy Sącz, Nowy Targ, powiat spiskoroński, Limanowa, Bochnia, Wieliczka.
35. Tarnów, Dąbrowa, Brzesko, Grybów, Gorlice.
36. Rzeszów, Ropczyce, Pilzno, Mielec, Kolbuszowa.
37. Jasło, Krosno, Brzozów, Strzyżów.
38. Przemysł, Dobromil, Lisko, Sanok.
39. Jarosław, Przeworsk, Łańcut, Nisko.
40. Rawa Ruska, Cieszanów, Żółkiew, Sokal.
41. Lwów powiat, Bóbrka, Gródek, Jaworów, Mościska.
42. Lwów miasto.
43. Sambor, Stary Sambor, Drohobycz, Rudki.
44. Stanisławów, Kałusz, Dolina, Skole, Turka, Strij, Żydaczów, Rohatyn.
45. Kolomyja, Tlumacz, Bohoroczany, Nadwórna, Pezaniżyn, Kosów, Sniatyn, Horodnka.
46. Czortków, Buczac, Borszczów, Zaleszczyki, Husiatyn, Trembowla.
47. Tarnopol, Skalał, Zbaraz, Brzeżany, Podhajce.
48. Złoczów, Przemysły, Zborów, Brody, Radziechów, Kamianka Strumiłowa.

W nowym podziale Rzeczypospolitej na okręgi wyborcze uwzględniono także Wileńszczyznę, Lidę, Rybnik, Pszczynę, Raciborz, Katowice miasto, Katowice powiat, Hutę Królewską, Zabrze, Tarnowskie Góry i Lubliniec.

W dyskusji, która we czwartek toczyła się w komisji konstytucyjnej nad ordynacją wyborczą, zgłosił poseł Suligowski wniosek, aby oprócz Krakowa i Lwowa, oddzielne okręgi wyborcze tworzyły miasta: Poznań, Lublin, Częstochowa, Sosnowiec i Białystok, i to w taki sposób, aby miasta te, a zarazem Kraków i Lwów, wybierały po jednym posle, niezależnie od udziału w wyborze posłów ze swoich okręgów wyborczych (wedle pierwotnego projektu rządowego). Wyborcy tych miast głosowałyby zatem dwa razy. Wniosek ten przekazała komisja referentowi Buzkowi do rozpatrzenia.

Niezależnie od tego uchwała komisja konstytucyjna na czwartkowym posiedzeniu według referatu posła dra Buzka, ośm artykułów, dotyczących zgłoszenia państwowych i okręgowych list kandydatów. Co do list państwowych uchwalono, iż zgłoszenia tych list muszą być podpisane co najmniej przez pięciu posłów, lub senatorów ustępujących Sejmu, lub senatu, albo też co najmniej przez tysiąc wyborców, co najmniej dwóch okręgów wyborczych, po pięćset z każdego okręgu. Podpisy mają być urzędowo poświadczane.

Referent dr Buzek wyraził zdanie, iż konieczne jest ustalić w ordynacji wyborczej, w jakim języku można zgłaszać i drukować listy kandydatów. Komisja przychyliła się do tego zdania i wozwała rząd, aby przedstawił komisji wniosek odpowiedni.

